

Deixa'm jugar que estic aprenent !!!!

Jocs i infància són inseparables. Un nen que no juga està perdent l'eina d'aprenentatge més poderosa amb què explica en aquest període de la seva vida. Encara que els nens juguen contínuament de manera espontània, és tasca dels papàs estimular-los adequadament i guiar-los en els seus jocs.

El joc és lliure, espontani, no condicionat per reforços o esdeveniments externs, és una manera d'expressió.

El joc és una conducta intrínsecament motivada, que produeix plaure, en el joc predominen els mitjans sobre les finalitats. El nen és un ésser únic en el qual, de manera integrada, es donen actituds, desitjos, creences, capacitats relacionades amb el desenvolupament físic, afectiu, cognitiu, etc...; doncs tots aquests components són posats en joc en l'activitat lúdica, contribueix al bon desenvolupament psicomotriu del nen, que asseurà les bases per a la seva posterior etapa d'aprenentatge.

A través del joc, el nen es veu obligat a pensar en possibles solucions, la qual cosa influeix en el seu desenvolupament cognitiu; a idear solucions originals, la qual cosa fomenta la seva creativitat; a relacionar-se amb altres persones, la qual cosa ajuda a asseure les bases del seu desenvolupament socioemocional; a adoptar punts de vista externs a si mateix, la qual cosa ajuda a la construcció del pensament infantil, i un llarg etcètera de mecanismes que seran molt útils per al nen en la seva vida adulta.

Marginar el joc de l'educació equivaldria a privar-la d'un dels seus instruments més eficaços, per això l'educador ha d'assegurar que l'activitat del nen o la nena sigui una de les fonts principals dels seus aprenentatge i desenvolupament, doncs a través de l'acció i l'experimentació, ells expressen els seus interessos i motivacions i descobreixen les propietats dels objectes, relacions, etc.

El paper de l'educador infantil, consisteix a facilitar la realització d'activitats i experiències que, connectant al màxim amb les necessitats, interessos i motivacions dels nens, els ajudin a aprendre i a desenvolupar-se.

Vegem algunes característiques del joc:

- És un recurs creador, tant en el sentit físic (desenvolupament sensorial, motor, muscular, coordinació psicomotriu), com a mental, perquè el nen durant el seu desenvolupament posa tot l'enginy i inventiva que posseeix, l'originalitat, la capacitat *intelectiva i imaginació.
- Té un clar valor social, ja que contribueix a la formació d'hàbits de cooperació i ajuda, d'enfrontament amb situacions vitals i, per tant, a un coneixement més realista del món.
- És un mitjà d'expressió afectiu-evolutiva, la qual cosa fa d'ell una tècnica projectiva de gran utilitat al psicòleg i educador, sobretot a l'hora de conèixer els problemes que afecten al nen.
- El joc té a més un valor “*substitutivo”, doncs durant la primera i segona infància és trànsit de situacions adultes: per exemple, en jugar a les nines, a les tendes, etc.
- El joc proporciona el context apropiat en el qual es pot satisfer les necessitats educatives bàsiques de l'aprenentatge infantil. Pot i ha de considerar-se com a instrument mediador donada una sèrie de condicions que faciliten l'aprenentatge.
- El seu caràcter motivador estimula al nen o nena i facilita la seva participació en les activitats que poden resultar-li poc atractives, convertint-se en l'alternativa per a aquelles activitats poc estimulants o rutinàries.
- A través del joc el nen descobreix el valor del "altre" per oposició a si mateix, i interioritza actituds, valors i normes que contribueixen al seu desenvolupament afectiu-social i a la consecució del procés *socializador que inicia.